

BÖSZÖRMÉNYI ZOLTÁN

Közöny

*Az ég foszladozó kalapja alatt
magukban beszélnek a hegyek.
Lábadozó fenyők alján,
mint reményen fáradozó emberek,
készítik a heves fényeket.
Az élet derekát kötik át
hívó énekkel a pajzán szelek.
Kapkodnak, a völgybe sietnek,
madarak tollába kapaszkodnak,
mint szalmaszálba
a halálos betegek.
Te csak érzed, de nem látod
magad körül e bolydult világot.
A tó partján kivirágzik,
levelet hajt a közöny.*

Sors

*a mindenség kulcsát
tartod kezvedben
merész terveket
szövögetsz a nyárnak
a lét elszabadult
folyója sodor magával
ha moccan a tavasz
ebből a hordalékból építkezel
új jövőt képzelsz
madaraknak raksz fészket
bérceket igézel
futkosol fűhöz-fához
ügyeket intézel családnak
ismerősnek jó barátoknak
mígnem egy utcasarkon
cipője orrával
mint parázsló cigarettacsikket
eltapos
az unatkozó idő*